

שבת פרשת פקודי * א' אדר ב תשע"ו * גליון 25

עבודת ה' עבודת ה' עבודת ה'

עלון לצבת צבתי הספר נחלים

לקראת שבת

"וְתָכַל כָּל עֲבֹדַת מִשְׁכַּן אֱהִל מוֹעֵד וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה כִּן עָשׂוּ" (לט, לב)

כאשר מתבוננים בפסוק נראה שסדר הדברים הפוך – קודם כל עשו את כל אשר צווה ה' ואחר כך "ותכל (=תסתיים) כל עבודת משכן אוהל מועד"... הרב שלמה לוונשטיין שליט"א מביא בספרו "ומתוק האור" הסבר: כאשר בני ישראל היו בשעבוד במצרים, עד לפני מאה ושבעים יום בלבד, הם היו עסוקים בעבודות הפרך ולא הוכשרו כלל לעבודות הצורפות והאומנות שנדרשו לבניית המשכן. לכן סייע בידם הקב"ה בכך שהעמיד להם את בצלאל ואהליאב ונתן בלבם את החכמה לעשות במלאכה. עם כל זאת, מעצם העובדה שהיה רצונם של בני ישראל לעשות את רצון אביהם שבשמים, והשתדלו והתאמצו בכל כוחם להשלים את המלאכה, נחשב להם כאילו הם אלו שעשו את המלאכה.

כעת נבין מדוע הקדים הפסוק ואמר "וְתָכַל כָּל עֲבֹדַת מִשְׁכַּן אֱהִל מוֹעֵד": המלאכה נעשתה על ידי הקב"ה ועזרתו. ואף על פי כן, "וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל" - מעלה עליהם הכתוב כאילו הם עשו את המלאכה, וכל זאת משום שעשו זאת לשם שמים – "כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה".

מדברים אלו ניתן להבין כמה הקב"ה עושה עמנו חסד, אם יהודי רק רוצה לעשות מעשה מסוים לשם שמים. אף אם אין בידו את היכולת ואת האמצעים לבצע את הדבר, עצם הרצון לעשות, יעלה לו כזכות כאילו עשה את אותה מצווה.

שבת שלום!

הרב גלעד מחפוד

רב בית הספר

מעשה שהיה

בשנת 1785, פחות משבוע אחרי שהצדיק רבי לוי יצחק עקר לברדיצ'ב כדי לכהן שם כרב ראשי, שלושה אנשים נקשו על דלת ביתו כדי לבקשו להכריע ביניהם בשאלה הלכתית. פסק ההלכה יהיה הראשון אותו יתן רבי לוי יצחק במסגרת משרתו החדשה. סוחר עשיר מן העיר הסמוכה הביא כמה חביות מלאות בדבש כדי למוכרן ביריד הגדול בברדיצ'ב. לרע המזל, בדיוק אז ירד פלאים מחיר הדבש. כיון שלא רצה לסבל אבדן רוח על השקעתו, הוא בקש ממכר שלו לאחסן עבורו את הדבש עד שהמחירים יעלו שוב.

השנים היו ידידים ותיקים, והאיש המקומי שמח לעזור לו. כיון שהכירו איש את רעהו וכל אחד מהם סמך על ישרו של האחר, הם לא העלו את ההסדר שביניהם על הפתב ואף לא קראו לעדים לעסקה. הזמן חלף. מחיר הדבש נשאר נמוך, וכך נשארו החביות במרתף שבברדיצ'ב בלא שפתחו אותן, נסתרות מעין רואה. חלף זמן נוסף. האיש שבביתו אחסן הדבש נדבק במחלה ונפטר מן העולם. הפל קרה פה מהר שלא הייתה לו הזדמנות להסביר לבני משפחתו פלום אודות מצב עסקיו ועניניו. חלף זמן נוסף. מחיר הדבש החל סוף סוף לעלות בהדרגה. כשהעליה במחיר נעשתה משמעותית הופיע בעליהן של החביות בבית חברו המנוח ובקש מבניו לקחת את הדבש שלו. אלא שהבנים, שאביהם לא אמר להם פלום בדבר הענין הזה, סרבו לכבד את תביעתו של הסוחר. אחרי שדנו בענין, הם החליטו להגיע לבית-דין כדי להציג את המקרה בפני הרב החדש.

רבי לוי יצחק האזין בקפידה למתלוננים, אף שהחזק במקרה כזה היה ברור מאוד. כמוכח שהוא יאלץ לפסק כנגד הסוחר הבא מחוץ לעיר. אפילו אם היו עדים או מסמך חתום, חק התורה מתנה כי אין לקחת כל רכוש מ"יתומים", מבלי שהתובע ישבע באשר לתקף התביעה; ובמקרה הזה לא היו כל מסמכים או עדים למה שהתרחש. אף על פי כן, רבי לוי יצחק הסס להכריז על פסק הדין שלו ולסיים את המקרה. שתי מחשבות הציקו לו. מדוע סדר הבורא שפסק הדין הראשון שלו במשרתו החדשה יהיה משהו כל כך ברור ופשוט ללא כל אפשרות להתפשר, וזאת כבר בימיו הראשונים במשרתו החדשה? האם יתכן שזהו אות משמים להראות לו שמנהגו לנסות תמיד להתאים ולהתפשר - אינו נכון יותר? שרק ציות קפדני לחקים יכל להחשב כדרך האמת?

המחשבה האחרת שגרמה לו לתחושת אי-נוחות הייתה המחשבה הבאה: מדוע ה' סדר את הדברים כך שפסק הדין הראשון שלו בעיר הזה יחשב מוזר על ידי כל תושבי העיר? ככלות הפל, הסוחר היה ידוע לכלם בעיר כאיש ישר ומיימן, כאדם אמיד וחסין מפני לחצים כספיים, ורחוק ממעשה גנבה כמזרח ממערב. יתר על כן, כלם ידעו כי הסוחר והמנוח היו ידידים ותיקים שסמכו זה על זה ללא עוררין ומעולם לא השתמשו במסמכים או בעדים לעסקותיהם. אין ספק שהעיר כלה תשים לב להפסיקה הראשונה של הרב החדש וודאי הוא שכלם יתמהו, מדוע חקי התורה נוגדים כל כך את השכל הישר. "מדוע אני, ולמה דוקא עכשו?" חשב לעצמו רבי לוי יצחק.

הוא לא יכל היה לתת את פסק הדין. הסתיירה שבין החוש הטבעי לבין חקי התורה, הייתה גדולה מדי. למרות שהתובע והנתבעים צפו בכליון עינים, הוא בקש מהם לסלח לו לכמה דקות. הוא פנה לפנת החדר ופתח בתפלה חרישית, כשהוא שופך בפני האלקים את תסכולו ומבקש ממנו להאיר עיניו ולהעניק לו את חסד ההבנה ביחס לבעיה שלפניו. לפתע פתאום זנק בעל הדבש ממקומו כאלו הכהו הברק וקרא: "אני זוכר! אני זוכר!" הזכרון הפה בו פה חזק, והוא היה פה משכנע בחשיבותו ובמשמעותו, שהוא לא הסס להפריע לרבי, שעמד בפנה, שקוע בתפלתו האישית. "רבי נכבד, אנא סלח לי", הוא קרא בהתרגשות. "בעודני עומד כאן היה לי זכרון ישן, שנשכח ממני לחלוטין מזה שנים רבות, אני מדבר על משהו שארע לפני חמשים שנה, כשהייתי נער צעיר..."

אבינו נפטר פתאום והשאיר לנו ירשה גדולה בכסף מזמן ובנכסים, שבהם נכלל מרתף גדול מלא חביות יין ושמן. יום אחד, אביהם של שני הבחורים הצעירים הללו - ינוח בשלום על משכבו - בא לביתנו. הוא טען שהיין והשמן שייכים לו - שהוא אכסן אותם אצל אבי למשמרת. אחי ואני היינו עדין צעירים למדי, ומעולם לא היינו מערבים בעסקיו של אבי. לא היה לנו משג מה עלינו לעשות, אבל מאנו לותר על הסחורה סתם ככה. פלנו הלכנו לרב העיר והצגנו בפניו את המקרה. הוא פסק לטובתנו, והסביר שלא נתן לקחת כלום מירשה שמקבלים יתומים בלי הוכחה נצחת וללא שבועה. היין והשמן נשארו אצלנו. מקץ זמן מה מכרנו את כל הסחורה בעד מחיר הגון. מה שנוכחתי לראות זה עתה הוא שהכסף שקבלנו עבור אותם יין ושמן שוה בדיוק לערכו של הדבש שלי, הנמצא כעת בידיהם של בניו של ידידי המנוח!

פניו של רבי לוי יצחק קרנו באשר פנימי. תוך שהעלה השואה הולמת זו שבין שני הארועים, שהתרחשו במרחק חמשים שנה זה מזה, תרץ הסותר את דינו הוא במקרה הנדון. מאותה סבה שבגללה, כיתום, הוא היה זכאי לשמר את היין ואת השמן לפני זמן רב כל כך - מאותה סבה עצמה, היה עליו עתה לותר פיוס על תביעתו לקבל את הדבש שלו מידיהם של שני היתומים הללו.

כעת נתברר לרבי לוי יצחק כל הענין: ההשגחה העליונה הציבה בפניו את המקרה הזה, פה מקדם במקום כהנתו החדש, כדי ללמדו לקח חשוב. לא תמיד מה שנראה אמת ומובן מאליו בעינינו אנושיות הוא בהכרח האמת, או אפילו הגון. אלקים מחשב ומאזן תמיד את כל החשבונות, יש בהם שעשויים להמתין חמשים שנה בטרם יבואו על פתרונם, אחרים - יותר מזה, ואחרים - פחות מזה. מה שמבטח הוא, שאדון עולם מפקח כל העת כדי לודא שהצדק יעשה תמיד.

הציור השבועי

איזה פסוק מהפרשה רמוז בציור?

תשובות ניתן למסור דרך אתר בית הספר: www.NECHALIM.net בין הפותרים יוגרל פרס! (ההשתתפות פתוחה לכל ילד/ה מגיל 5 עד 12)

פינת ההלכה / לעילוי נשמת יהודית בת ציפורה:

המשך הלכות ארבע פרשיות, לקראת חודש אדר ופורים:

- גברים, נשים וילדים (שהגיעו לגיל חינוך – בערך גיל 6) חייבים בשמיעת המגילה.
- קוראים את המגילה פעמיים – הפעם הראשונה בלילה ואז שוב למחרת בבוקר. זמן הקריאה בלילה הוא, מצאת הכוכבים ועד לעלות השחר. יש פוסקים המתירים במקרים מסוימים לקרוא את המגילה שעה ורבע לפני צאת הכוכבים (ואפילו במקרים של חולי קל).
- "ברוב עם הדרת המלך" (משלי י"ד, כ"ח) – כבודו של המלך בא מריבוי נתיניו – לכן עדיף לשמוע את המגילה בבית כנסת שיש בו הרבה אנשים.

מה שקורה בנחלים

הבטחת לי תמונות ממסיבת
הסידור

מרגש מאוד איזה חמודים!

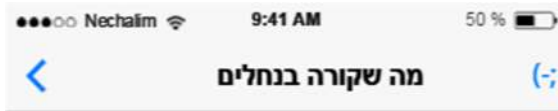
בהחלט!

נראה שבוע הבא בהכרתה
הגדולה של כיתה ו', וב"יום
המעשים הטובים" עם חיילים
חטיבת גבעתי שמגיעים לבקר
אותנו... שווה לחכות!

שבת שלום

Send

Today 8:32 AM

מישה מישה מישה מישה
מישששששששש אדר!

אני רואה שאתה במצב רוח טוב!

נכון, השתתפתי השבוע
במבצע הניקיון וקיבלתי
לחמניה עם המבורגר ישר
מהמנגל! אחרי זה אספתי
עוד שקית וקיבלתי גם
קבב... יאמי!

ולא שמרת לי גם? כשאתה
אכלת לך, אני רצתי בינתיים עם
כיתה ז' באצטדיון נתיבות
בפעילות עם המורה אילנית

אל תדאג לבריאות שלי, גם
לי יש יום ספורט, אפילו
שניים, ראית את התוכנית
של חודש אדר? כמה
פעילויות!

עורכת ראשית: דקלה אברהם

